

ordinær indenfor Faget i mindst 12 Maaneder i de sidste 2 Aar, hvilken Bestemmelse opretholdtes uforandret ved Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927 § 15, Stk. 5. Under Hensyn til, at Adgangen til at dispensere fra Kravet om 10 Maaneders Arbejde i de sidste 2 Aar burde udvides yderligere, idet det paagældende Krav ellers vilde kunne hindre Udbetaling af Understøttelse til arbejdsløse, om hvis Arbejdsvilje der ikke er nogen Grund til at tvivle, men som af den ekstraordinære Arbejdsløshed inden for Faget uforskyldt er blevet hindret i at godtgøre denne Arbejdsvilje gennem 10 Maaneders Arbejde, foresloges det ved det af Socialministeren i Rigsdagssamlingen 1929—30 i Folketinget fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m., jfr. Forslagets § 18, Stk. 4, at Ministeren skulde have Adgang til at give den fornødne Dispensation i alle Tilfælde, hvor der hersker eller inden for de 2 sidste Aar har hersket ekstraordinær Arbejdsløshed inden for Faget. Ved Lov Nr. 179 af 23. Juni 1932 § 15, Stk. 4, gennemførtes imidlertid den nugældende Regel, hvorefter Dispensation fra Kravet om 10 Maaneders Arbejde i de sidste 2 Aar kan gives, naar der hersker eller inden for de 2 sidste Aar i mindst 8 Maaneder har hersket ekstraordinær stor Arbejdsløshed inden for Faget.

Kravet om 10 Maaneders Arbejde inden for de sidste 2 Aar som almindelig Betingelse for Bevarelse af Understøttelsesret har imidlertid under de seneste Aars betydelige og langvarige Arbejdsløshed vist sig at være meget haardt over for det ret betydelige Antal af Medlemmer, der i normale Tider har fuldstændig regelmæssigt Arbejde, men som i en Krisetid mister Arbejdet.

Der har som Følge heraf rejst sig et næsten eenstemmigt Krav fra Medlemmerne om, at denne Bestemmelse ophæves, og da saa at sige alle Kasser efterhaanden har opnaaet Dispensation fra Bestemmelsen, saaledes at dens Ophævelse kun vil have liden praktisk Betydning, foreslaar man, at Bestemmelsen udgaar.

ad c) Gennem den nugældende Bestemmelse i Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 5, er det fastsat, at Understøttelsesretten i hvert Tilfælde, uanset Dispensation fra Bestemmelsen i § 15, Stk. 4, er afhængig af, at det paagældende Medlem har kunnet præstere et vist Kvantum Arbejde i det nærmere angivne Tidsrum. Varigheden af Arbejdspræstationen er sat i Forhold til den Aarrække, som Kassens Vedtægt i

Henhold til Lovens § 18 fastsætter som afgørende for Opbruget af Understøttelsen. For saa vidt Vedtægten fastsætter henholdsvis 3 eller 4 Aar som den Aarrække, i hvilken Maksimalydelse inden for 12 paa hinanden følgende Maaneder højst kan opbæres, skal Medlemmet i hvert Fald have haft Arbejde som Lønarbejder i mindst henholdsvis 26 eller 39 Uger for ikke at miste Retten til Understøttelse. Ved Forslaget til den her omhandlede Bestemmelse i det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. var det endvidere foreslaaet, at et Medlem skulde have haft Arbejde som Lønarbejder i mindst 52 Uger, for saa vidt Vedtægten sætter 5 Aar som Grænsen i Henhold til § 18; denne Grænseperiode er imidlertid i den gældende § 18 fastsat til højst 4 Aar.

Medens man efter de Erfaringer, man gennem de senere Aars Arbejdsløshed har indvundet, maa formene, at det er rimeligt, at der under særlige Omstændigheder kan gives Kasserne Tilladelse til at fastsætte det Tidsrum, indenfor hvilket det krævede Kvantum Arbejde skal præstere, til et længere Aaremaal, finder man det ikke absolut nødvendigt, at der for de enkelte Kasser er Overensstemmelse mellem de i Henhold til nærværende Bestemmelse og i Henhold til § 18, Stk. 2, fastsatte Tidsperioder af 3, 4 eller 5 Aar. Man har derfor foreslaaet Bestemmelsen formuleret saaledes, at Kasserne selv kan vælge, om de i den heromhandlede Relation vil anvende en Periode af henholdsvis 3, 4 eller 5 Aar, til hvilket sidste Aaremaal Socialministerens Godkendelse dog kræves.

Det har imidlertid vist sig, jfr. Bilag 4, at et større Antal Medlemmer, der maa anses for baade arbejdsvillige og arbejdsduelige, og som derfor bør understøttes indenfor Forsikringens Rammer, under en langvarig Krise ikke er i Stand til at opfylde de her omhandlede Betingelser, og at det — selv med en Bedring af Beskæftigelsesforholdene — kan være yderst vanskeligt for disse Medlemmer at opfylde de meget strenge Krav, der i Lovens § 15, Stk. 5, 2det Punktum, er fastsat som Betingelse for Genindtrædelse i Understøttelsesretten. Man har derfor anset det for rimeligt, at der gives Socialministeren en Adgang til under særlige Forhold at dispensere fra de almindelige gældende Arbejdskrav. Endvidere foreslaar man det i den gældende Bestemmelses 2det Punktum som Betingelse for Genindtrædelse i Understøttelsesretten fastsatte Krav med Hensyn til et vist Kvan-